

жа и образува въ себе си всичкы-тъ начала, споядъ които онъ трѣба да дѣйствова и за основаніе на своя-та дѣяелность, онъ има душѣ-тѣ. Человѣческій духъ е слѣдователно, който дава силѣ на умъ-тъ при негово-то страдателно чювство да въсприема впечатленія отъ вѣнъ, и при негово-то вѣтрешно дѣйствіе — (да мисли и да разумѣва). — Спорядъ това разумъ-тъ е едно *умшвенно дѣйствіе*; но понеже за да се разумѣе едно вещественно нѣщо, трѣба непремѣнно и душа-та да дѣйствова: то спорядъ туй разумъ-тъ става една особенна душевна способность, каято се просвѣтѣява отъ духъ-тъ и отъ него приѣмва и силѣ-тѣ си. Умъ-тъ и разумъ-тъ сѣ слѣдователно душевни способности, що се просвѣтѣяватъ и управляватъ отъ духъ-тъ и въ слѣдствіе на това, они сѣ также Божественнаго происхожденія и мѣкаръ и всичко видимо да сѣществува; но дуру едно дѣте не приѣмне тѣя Божественны дарбы; то оно и нищо не може да проумѣе и разбира. Умъ-тъ и разумъ-тъ сѣ спорядъ това едно слѣнце, което всичко блѣскаво огрѣва и свѣти на душа-та за да може она да сознае *исшинно-шо* и *добро-шо*. Наистинѣ, и ветхи-тъ Философи и Психологи съчювствовали, както и пó горѣ казахмы, че духъ, умъ, разумъ и душа не е все едно, но неможили ясно и точно да представятъ отношеніе-то и свойства-та ѣмъ. Тѣй напримѣръ, Схоластикъ Никифоръ казва че „самознателній духъ (*νοῦς*) има съобщеніе съ мислящѣ-тѣ душѣ чрезъ разумъ-тъ, (*λόγος*); мисляща-та же душа — съ чювствующѣ-тѣ чрезъ фантастическій духъ; а сама-та душа е образъ на „*νοῦς*“ който съ „*λόγος*“ е отъ близо сроденъ, че между „*νοῦς*“ и „*ψυχή*“ стои „*διάνοια*“ (проумѣванье, размислянье).“ Аристотель же казва че „умъ-тъ и разумъ-тъ сѣ едно усовершенствованье на наше-то естество“ — (Ар. Пол. VII. 15). На друго мѣсто пакъ онъ казва